

nud. Ons sedda mittokord nähtud, siis isad, emmad wõtke meie õppetust hästi tähelepanna.

Kui kärner tahab häid, sirgid puid kaswatada, kas ta siis küll sest ei kula, et kui naad alles norokesed ja nõrgad wõrsud on, wimma kõwerdawad, ehk et neist kühmo jo wessiwõrsusid wälja kaswab? Kas ta küll ütleb: se on alles noroke pu! Kas jättab tedda nenda harrimatta ja holitsematta täieks puuks kaswama? Mis puud ta küll nenda saaks? Wiggased olleksid ja kõwerad, egga jouaks ta neid ennam sirgeks ja selgeks sundida, kuidas wanna moistlikko rahwa sanna ta ütleb: Wana witsa wõrsult, ärra minne palgilt wänama! Egga kas peaks kergem ollema, ühe lapse kõweraks kasnud meelt firrutada, kui üht wimmakast puwõrsu? Ehk, kas emma ommad lapsed armastab wähhema armastussega, kui kärner omma aia kassud? Tühko siis wannemad nenda, kui tark aednik teeb, kes puud wõrsult jo hakkab painutama ja harrima, ning jägo se kõlwato wabbandaminne mõtlematta ja kuulmata: Temma on alles laps!

Hinrik Arkeri emma olli ni nõrga süddamega ja ni pehme temma wasto, et tedda laskis tehha, mis poisike ial tahtis. Ni mitto kord kui ta peäle emma ette kaebati, et teisi kirowidega olli wiiskanud, soimand ehk muud kahjo iteinud, siis se ellitaja emma ütles: Mis teie sest tühjast wallatussest ni

suurt kärna tõstate; teie mele ei tullegi, et ta alles rummal on; agga wiimne sanna olli ennamiste: se waesike polle muud, kui alles laps! Egga mis sest wimaks jäi? Hinrik nüüd sedda julgeminne kirowa lopis, wõttis sedda roppumad sannad suhho, ja teggi nenda paljo pahhandust, et keik naabro rahwast ärratüitas.

Emma ei raatsind tedda norelt kangema karristusse alla panna; sest Hinrik siis aastast aasta, kuust teise ikka tagga belamaks läks; agga emma, kui wägga olleks ärrakullunud poiale hirmo anda, jäi ikka se wanna wabbandamisse peäle: Ta on alles laps! Wimaks ommeti sai pois ühte koki pandud, mis tük maad seält ärra olli, kus emma ellas. Emma isse wiis tedda senna, ning ta olli nenda mõtlematta ja rummal, et poisi kuuldes kokiüllewatajat pallus temmaga kannatada, ei mitte suurt temma käest küsida, egga tedda temma wähekeste wallatuste pärrast waljuste karristada. Wiimne sanna ärraminnes olli weel: Urge unnustage mitte, aus koolmeister, et ta alles laps on! — Koliüllewaatjal olli esimest puhko paljo kannatust temmaga, kunni pois omma belusse läbbi ni suurt süüd koggus, et temma peäle pididi kaebama. Kirjotas siis emmale ramato, ja andis temmale teada, et Hinrik allati häbbematta kõnnesid suust wälja aiab, walletab, kolm kord naabrus aknad melega